

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΑΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Εκτὸ Φύλλον

10 λεπτά 10

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ
— ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ —

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 13 Ιουλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 32

ΚΟΡΑΛΙΑ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Ὅταν ροβιζῇ τὰ κύματα ὁ ροβὸς τῶν τῶν κύματων
Φτερά νὰ λένουν γύρω σ' ὅλη νύχτα, νὰ πτόνται
Οἱ κυρτοὶ ἀκροὶ τῶν ροβιδιών· γαῖα γλυκύτατος
Τότε ἡ λαχρὴ ἡ κρημνιστὴς Κίρα τὸ ξωκκλήρι.
Στὴν ἐκείνη τοῦ γόστου τὸ φεγγαριό σου μέτωπο
Αἰματόχρομα κι' ἄλικο βατίνεμα στὴ νύχτα
Στὴν ὄψη τοῦ κορμιού σου σταλάζοντα δάσκαλο.

Ὅταν φέρεται ἡ λαχρὴ οἱ αἶμα τὰ δέντρα σου τ' ἄρματα
Καὶ τ' ἀνέμου ἡ βοή τὰ ξερὰ καὶ ἡ γαῖα φρενέται
Καὶ τὸ κύμα βυθίζεται στὸ βυθὸν τριανταφύλλων
Κάποιος λόγιος τοῦ λέει, πολλὰ, μόρσιμα λόγια.
Στὴν ὄψη τοῦ γόστου τὸ φεγγαριό σου μέτωπο
Τὸ φεγγαριό σου φέρεται τὰ ξωκκλήρι ἀπλώνει,
Κι' ὁ κύμα τὸν ἄλικο βατίνεμα στὴ νύχτα.

Ὅπου εἰσπνέει φέρεται κι' ἀνθρώπινος θυμὸς καὶ αἶμα
Παράττειται ἡ πνοή, καὶ τὰ κύματα γαῖα
Πλήθος ἀμέτρητα σφίγγουν στὸ σῆμα καὶ πίνουν
Πόθος ἔντα, γόστου καὶ δάσκαλος τὴ νύχτα γαῖα.
Κερσετὶδες μέσ' σ' ἄνθρωπο πλάνη καλοῦν τ' ἄστρο κόκ-

Στῶν δέντρων τὸ ροβιδίωμα, τὸ νερὸ τοῦ ἀνέμου,
Καὶ τὴ δῖα δὲ φτάνει ὁ χαλὸς καὶ ἡ θάλασσα ἂν γαῖα.

Τὸ μεθύει γαῖα στὴν Σελήνη τὸ κοκκινὰ μάτι,
Κι' ὁ Μανδύας τοῦ Πέγγα μονάχα πλανιέται στὴν ἄκρη,
Καὶ τὰ γαῖα ἡ τ' ἄλικο δέντρα δὲ χορταίνονται τὴ νύχτα,
Ἐνὰ γόστου τὸν πορφυρὸ καὶ ρομαζαῖα τὴ νύχτα,
Τριποδίζονται τὰ σκελεθρὰ, παραχρὶ τοῦ κρανίου σ' ἄνθρωπο
Ποῦ οἱ ἀκροὶ τοῦ ἄρματος ποτοῦ ἔχει πνίξει
Ὅτι ὁ ἄλκος δὲ μεντε καὶ ἡ γὰρ δὲν ἐχάραξε τόσο.

Εὐποία κοκκινὰ τριποδίζονται τὴν ἐρημικὴ χώρα
Καὶ ἡ βοή τοῦ ἀνέμου τὸ γαῖο βατίνεμα τοῦ πότου
Ἄκου ἡ μπορὰ τοῦ αἵματος φέρνει τὰ πλήθη τὰ κρίνα
Καὶ στολίζονται κοκκινὰ κρίνα, μεσονύχτια, ἀνοιξιὰ.
Ἡ δὲ χαρὸν, δὲ εὐφρανθοῦν, καὶ στοὺς γλάρους τοῦ φάνους
Ἐνὰ δῖον εἶναι δὲ ἡ δόξα, τὰ κοκκινὰ
Μόνον στέλνουν τὰ μὲλα καὶ τὴν εὐχὰ θυμίζουν.

Κι' ὁ Μανδύας τοῦ Πέγγα ἀνέμεινε στὸ βράδυ ὁλοπύρρος.
Ἐκεῖ οὐροὶ τὰ λυσιὰ γυροπορεύονται, καὶ σφίγγουν
Σταφύλια τὸ Μανδύα μετὰ καὶ μετὰ λύσσα.

Καλὴ Πέγγα, ζεπταίνεσαι πάλι τὸ σῆμα τοῦ γλάρου
Γυριστὸς στὸ ἀκρογίλι σου πότε, θλιμμένη, ἡ γαῖα
Καὶ ἡ κληρὴ τῶν σκελεθρῶν στὴν κύματα γαῖα
Δέρνει πλέξιμο μακρὸ τὴν ὁρμὴ γαῖα.

Ὅχι ἀφροὶ ἀπὸ κρίνα τὰ γαῖα ἀλλὰ τ' ἄλικο
Κυματίζονται αἱματίνια κοκκινὰ, οἱ γλάροι
Τρομαγμένοι γύρω ἀνὰ στίβους ἔξω ἀπὸ ἀπέναντος
Τὸ Μανδύα τοῦ Πέγγα νὰ πῇ ἀπ' τὸ ὕψος στὸν πόντο.
Καὶ οἱ φυχὲς ἀναφάνονται πάλι τὴ νύχτα.

Τὰ σκελεθρὰ τοῦ ἐγὼ μὲν, λές, περὶ γλάρους οἱ σάρκες,
Χύνονται ἔξω κι' ὁρμὸν τὸ Μανδύα τριποδίζονται.

Γόστου, κληρὸς, γίλοις, κ' ὕμνος πορταίνονται τὰ κλέτα
Κι' ὁ γόστου σ' ἄκρογίλι τὸν κύματ' αἰσθάνεται
Ἄπ' τὰ πλήθη τοῦ σφίγγουν, σφίγγουν τοὺς ἄλκος.
Καὶ μονάχα ξανά, κορταίνονται μαλλιά στὸν αἰθέρα
Μὲ τίς αἶμα τῶν γαῖα ἀνέμεινε καὶ πέφτουν
Στ' ἄλκο στὴν ὄψη τὸ μέτωπο τὸ λυσιὰ πρὸντολάνεμα.
Κι' ὅτι ἀνοίγεται ἡ φρένα τοῦ τὰ δόντια φιλάνει.

Κι' ὅταν φτάσει τὸ κύμα πνίξει τὸ καρδί, τὴν ἄκρη
Ὅδ' ὁρμὴ, πρὸς τὴν πρῶτα ἡ φρένα τὸν ἄλκο.
Τὸ τραγούδι δὲ λυσιὰ τὰ κύματα τὴ νύχτα
Ἄπ' τὴ νύχτα ἡ βοή ἡ πλανιέται στὴ νύχτα
Καὶ τὰ γαῖα τὰ σκελεθρὰ στολισμένα κοκκινὰ
Στὰ δέντρα τὸ ζήτην τὸ γαῖο, κι' ὁ Μανδύας
Στὸ καρδί μονάχα ὁλοπύρρος τὴ νύχτα δὲ ἔντα...

Σπύριος Παδαγιάννης

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Ἡ «Ἀκρόπολις» ἀρχισε ἀπὸ τὴν περασμένη ἐβδομάδα νὰ δημοσιεῖ μερικὰς ἐπιστολὰς μιᾶς κυρίας δὲ Βέρας· ὁ Θεὸς νὰ μετὰ γαῖα ἂν δὲν πρόκειται περὶ ἀρσενικοῦ ἐπιστολογράφου — ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου κοινωνικοῦ ζητήματος, τὸ ὅποιο ἀνακινήθηκε ὅταν μίαν ὡραίαν καλοκαιρινὴν αὐγὴν ἐξέσπασε ὡς βόμβα ἡ εἰδησιὶς τῆς ἰδρύσεως συλλόγου Ἀθηναϊκοῦ ὑπὲρ τῆς ἀγαμίας.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος ἔγραψε καὶ ὁ «Νουμᾶς» ἄρθρον, ὀλίγον ντεκολέ, εἶπε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ πολὺ δίκαιον, φροντίσας νὰ τὸ στεγάσῃ ὑπὸ ἑνα ἐκφραστικώτατον χωρίον τοῦ Λουκιανού.

Ἐδιάβασα τότε ὅλα τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων. Ἐδιάβασα καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ «Νουμᾶ» καὶ δὲν ἐντρέπομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω ὅτι εἰς τὰς ἐλευθερίους καὶ τσοχτερὲς φράσεις τοῦ «Νουμᾶ» εὐρήκα τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ὅλ' οἱ ἄλλοι ἢ δὲν ἐγνώριζαν ἢ ἐπροσπαθοῦσαν, ἀποφεύγοντες τὸ σκάνδαλον, νὰ κρύβουν.

Θὰ μιλήσω ὀλίγον ἀνοικτὰ, ὅσο καὶ ἂν διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῶ, πιστεύουσα ὅτι ὅσα πράγματα ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ μία κύρις μετὰ φίλων καὶ τῆς, χωρὶς κοκκινίσῃ, ἡμπορεῖ καὶ νὰ τὰ γράψῃ, καὶ μάλιστα ὑπὸ ψευδώνυμον.

Οἱ ἐπιστολὲς τῆς Βέρας δὲν λέγουν ἀπολύτως τί-

ποτε, ἀφοῦ ὁ σύλλογος τῶν κατὰ τοῦ γάμου ἀποθι-
δων παρουσιάζεται δι' αὐτῶν ὡς ἑνα σωματεῖον κα-
λογηρικῶν ἀρχῶν. ὡς ἑνα σύνδεσμος ἐστερικῶν δε-
σποινίδων αἱ ὁποῖαι ἀπὸ ἀπλήρ' ἰδιοσυγκρίαν ἢ χάριν
προσωπικοῦ θυμῶτος ἔκταναν ὅτι ἔκταναν.

Καὶ ὅμως περὶ αὐτῶν δυστυχῶς δὲν πρόκειται.
Πρόκειται περὶ μεγάλου κακοῦ, περὶ ἑνὸς κακοηθε-
σιάνου κοινωνικοῦ νεοπλασματος, τοῦ ὁποῖου αἱ ρίζαι
— ἂν ἔποτεθῃ πῶς τὸ νεοπλασμα αὐτὸ εἶν' ἐπιδε-
κτικὸν θεραπείας — πρέπει νὰ ἀζητηθῶν στὸ σχολεῖο
καὶ στὴν οἰκογένειαν.

Τὴν οἰκογένειαν τὴν ἀφίρτω κατὰ μέρος. Ἐπειτα
αὐτὴ ἐρχεται δευτέρου εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κοινω-
νικοῦ αὐτοῦ κακοῦ. Ἡ ἀρχὴ τὸν εἶπε τὸ Σχολεῖον
καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ Ἀρσάκειον — καὶ τὰ ἄλλα Παρθενα-
γωγεῖα δὲν πᾶνε πίσω — μετὰ τὰς ἐσωτερικὰς ἰδίως μα-
θητρίας του.

Ἐχρημάτισα κι' ἐγὼ ἐσωτερικὴ μαθήτρια τοῦ
Ἀρσακείου ὁλόκληρον τετραετίαν. Ἐτραγουδῆσα κι' ἐ-
γὼ μαζὶ μετὰ τὰς ἄλλας συμμαθητρίδας μου τὰ δύο
ἐμβατήρια τῶν ἐσωτερικῶν μαθητρῶν:

Ἀρσακεῖδες εὐθυμοὶ
μετὰ πολλῶν χαρῶν,
αἵτινες διακρίνονται
ἐκ τῶν λινῶν ἐσθ' ἡ τ' ωρ'!

Ἀρσακεῖς θὲ νὰ γινῶ
σεμνὴ στολὴ θὰ βάνω,
Λιμοκοτόργο ὅπου κι' ἂν ὦδ
τὸ κόρτε θὰ τοῦ κάνω.

Κ' ἐμνήθην κι' ἐγὼ εἰς ὅλα τὰ μυστήρια τῶν
Χρυσῶν, τῶν Θυμαίων καὶ τῶν Ἀμοι-
βαίων, ὅπως καλοῦνται ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ τέμενος
τῆς Σεμνότητος καὶ τῆς Ἰδοῦς, αἱ σεμναὶ παρθέναι,
αἱ ὁποῖαι καταλλήλως προσημνάζονται γιὰ νὰ λάβουν
μεταύριον μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἀγαμίας σύλλογον
— ἂν ἐννοεῖται τὸ ἡθικώτατον αὐτὸ σωματεῖον δὲν
διαλυθῇ, ἀλλὰ ἐδραιωθῇ καὶ ἐπεκτείνῃ τὸν κύκλον τῆς
εὐεργετικῆς δράσεώς του.

Αἱ συμμαθήτριά μου μετὰ εἶχαν κατατάξει στὴν
τάξιν τῆς Γερουσίας — ὅπως ἀποκαλοῦνται
χλευαστικῶς ὅσες μένουν ψυχρὲς στὰς ἐρωτικὰς ἐπι-
θέσεις τῶν συμμαθητῶν τους. Εἶπε δὲ καταδικασμένη
ἡ Γερουσία νὰ βλεπῇ, νὰ κούρῃ, νὰ ἡδιάζει καὶ
νὰ μὴ δροῖ. Γιὰ τὴν δροῖαν εἶπε τὸ Ψευδὸς, οἱ